

Muzica clasica

Muzica clasica isi are originea in Renasterea italiana. Reforma si Contrareforma acorda un loc tot mai important cantecului in cursul slujbei, ceea ce da nastere oratoriului in Italia, cantata in tarile germane si marelui motet in Franta. Marii compozitori isi pun in evidenta talentul prin intermediul unui instrument privilegiat, orga, aspirand la titlul de capelmaistru. La sfarsitul secolului XVI apare un nou gen, opera ilustrata in 1607 de Orfeu compus de Claudio Monteverdi. Opera castiga teren in Franta cu Rameau si Lully ,iar in Anglia cu Purcell.

Concertul se modifica prin crearea de noi instrumente, vioara si clavecinul. Muzica, deja prezenta in tipul de educatie aristocratica, devine problema profesionistilor, deseori aflati in serviciul unui nobil sau traind din comenzi. A. Vivaldi (1678-1748) domina concerto, termen care dateaza de la sfarsitul secolului al XVI lea si care desemneaza o opera de o anumita amploare pentru instrumente si voci. Concerto grosso, care foloseste la inceput in aceeasi masura toate instrumentele, va ceda treptat locul opozitiei dintre flaut si vioara, apoi dintre pian si restul orchestrei, de-a lungul a trei miscari; rapida, lenta, rapida.

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791). In ciuda unei vieti scurte si nefericite, el ambogateste traditiile musicale. A compus in toate genurile, dand dovada de o inepuizabila inventivitate melodica. Va trebui insa asteptat mijlocul secolului XX si venirea marilor muzicologi, a lui Alfred Einstein in special, pentru ca opera sa sa fie cu adevarat descoperita. A lasat o imensa mostenire, alcatuita din sonate, concerte, simfonii si opera (Nunta lui Figaro, Don Juan, Flautul fermecat...).

Geniul lui Ludwig van Beethoven (1770-1827), prin foarte buna stapanire a compozitiei instrumentale, prin romantismul sau lyric, eclipseaza toti contemporanii. Amploarea operei sale, ca si

varietatea acestora face ca Beethoven să fie maestru prin excelență al începutului de secol XIX.

Principalele sale opere sunt:

1792-1822: 32 de sonate pentru pian: Patetica, În lumina lunii,

Appassionata.

1822-1826: 17 cvartete.

1794-1809: 9 simfonii: în mi bemol major sau Eroica, în fa major

sau Pastorală.

un concert pentru vioară.

o operă, Fidelio (1814)

o misă în re, Missa Solemnis (1823)

Robert Schumann (1810-1856) avea această sursă de inspirație, Dragostea și viața unei femei, ciclu de liederuri dar se consacră, în afară de liederuri, lucrărilor scrise pentru pian, revoluționând stilul de execuție la acest instrument. Mare admirator al lui Bach, el este împreună cu Mendelssohn (1809-1847) la originea Bachgesellschaft-ului, prima publicare integrală a operei maestrului. Totuși, Mendelssohn este cel care, în 1829, redescoperă Pașiunea după Sf. Matei.

Johann Sebastian Bach (1685-1750) a fost fără îndoială cel mai remarcabil dintre muzicienii Germaniei din prima jumătate a secolului al XVIII-lea. A fost capelmaistru la capela din Weimar, organist de Curte la Koelhen din 1717 până în 1723 și cantor la Leipzig. În această perioadă compune Concertele brandenburgice. datorită talentului său, orchestra va capăta o nouă forță de expresie, rezervată până atunci compozițiilor vocale. Muzica religioasă îi domina opera, dar și muzica instrumentală ocupa un loc important. Familia Bach va da naștere unei întregi generații de muzicieni.

In a doua jumatate a secolului al XVIII-lea, Viena devine centrul muzicii europene. Acest renume ii este dat de doi mari compozitori: Joseph Haydn (1732-1809) si Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791).

Claudio Monteverdi (1567-1643), capelmaistru la biserica San Marco din Venetia din 1613 pana in 1643, este primul care foloseste vocile umane alaturi de instrumente, in scopul obtinerii unui lirism dramatic. Compozitia a capella este imbogatita de un acompaniament instrumental.

Heinrich Schutz (1585-1672), capelmaistru la Dresda, se inspira de la Monteverdi si Giovanni Palestrina (1525-1594). El isi alleghe textele din traducerea Bibliei a lui Luther, o parte importanta a operei sale fiind acordata muzicii sacre, funebre sau psalmice. Este autorul primei opera germane, Daphne (1627).

Din anii '60 muzica este influentata de teatrul musical si de o intoarcere spre traditie, ilustrata prin muzicile repetitive. Teatrul musical are drept finalitate depasirea folosirii clasice a instrumentului, utilizat de artist ca sursa muzicala, dar si ca obiect purtator de sens, de care trebuie sa se foloseasca precum un actor de un accesoriu din teatru; in felul acesta, un contrabas poate ilustra in mainile sale formele voluptoase ale unui corp feminine. In 1970, Mauricio Kagel impinge experienta mai departe, ilustrata de opera sa Staatsteater.